

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

1 Mayıs 2017

Referandumun Öğrettikleri

“Taktik, silahlı güçlerin
çarpışmalarda nasıl kullanılacağını,
strateji ise çarpışmalardan savaşın amacına
ulaşmada nasıl yararlanılacağını öğretir.”
Carl von Clausewitz

Taktik ve strateji, savaş sanatının iki temel ögesidir, ama savaş ve siyaset bir ortak paydayla birbirine bağlıdır. Bu ortak özellik nihai bir amaca ulaşmak için ısrarla sürdürülen çabadır. Nihai amaçta, silahlı savaşla düşmanın yokedilmesi ya da siyasi iktidarın ele geçirilmesi olabilir.

Bununla birlikte, savaşçı ve politik mücadeleleri yöneten taktik ve stratejik ilkelerin çözümlenmesi, şematik bir formüle indirgenemez.

Bu ilkelerin herbirinin değeri, ancak, pratikle ve pratiğin içerdiği son derece karmaşık etkinliklerin analiziyle ölçülebilir.

Değişmez taktik ve stratejik hedefler yoktur. Taktik hedefler bazen stratejik bir önem kazanır, bazen de tersine, bazı durumlarda, stratejik hedefler basit taktik öğeler haline alırlar.

Devrimci güçlerin büyük nihai stratejik amaca, yani iktidarın ele geçirilmesine yönelik tüm gerçeklerden ve tüm koşullardan tam anlamıyla yararlanmasını sağlayan, her bir ögenin görece öneminin dikkatli ve doğru biçimde incelenmesidir.

İktidar, devrimci güçlerin zorunlu stratejik hedefidir, herşeyin bu büyük amaca bağlı kılınması gerekir.

Mutlak biçimde çelişkili çıkarları temsil eden, son derece birbirine aykırı iki gücün kutuplara böldüğü bu dünyada, iktidarın alınması coğrafik ya da toplumsal bir olguyla sınırlanamaz. İktidarın alınması devrimci güçlerin dünya çapındaki amacıdır. Geleceği fetretmek devrimin stratejik ögesidir, bugünü durdurmak, değişmesini önlemekse, çağdaş dünyada savunma konumunda bulunan gericiliğin karşı stratejisidir..

Taktik konusu uzun uzun tartışılabilir. Her zaman gerilla eyleminden mi yararlanılmıdır, yoksa mücadelenin eksenini olarak öteki eylemler de kullanılabilir mi? Bize kalırsa, iki

nedenden dolayı Latin-Amerika'da gerilla savaşımdan başka taktik kullanılmasına karşıyız.

Birincisi: Düşmanın iktidarda kalmak için mücadele edeceği varsayıldığına göre, baskı ordusunun yok edilmesi gerektiği gözönünde bulundurulmalıdır. Bu silahlı gücü yok etmek için karşısına bir halk ordusu çıkarılmalıdır. Bu halk ordusu kendiliğinden meydana gelmez, düşmandan ele geçirdiği malzemeyle silahlanmalıdır. Bu zor bir mücadeledir. Halk güçleri ve yöneticiler bu mücadelede sürekli olarak kendilerinden daha büyük güçlerin saldırısına uğrar, kendilerini savunma ve uygun biçimde manevra yapma olanağından yoksundurlar. Tersine, gerilla çekirdeği, savaşıma elverişli arazide devrimci komutanlığın güvenliğini ve devamlılığını sağlar, halk ordusunun genel kurmayı tarafından yönetilen kentlerdeki güçler son derece önemli eylemler gerçekleştirebilirler.

Kentlerdeki grupların yok edilmesi bile, devrimin ruhunu ve yönetimini öldürmeyecek, yönetim kırsal bölgelerdeki kalesinden kitlelerin devrimci eğilimini körüklemeyi ve başka savaşlar için yeni güçler örgütlemeyi sürdürecektir...

Bu kıtsal taktik ve strateji yerine sınırlı kalıplar uygulanıyor: Dar kapsamlı seçim çekişmeleri; şurada burada seçimi kazananların başarıları; iki milletvekili, bir senatör, dört belediye başkanı, halkın üzerine ateş açılarak dağıtılan büyük çapta bir gösteri; bir öncekine göre bir iki oy farkıyla kaybedilen yeni bir seçim; kazanılan bir grev, kaybedilen on grev; bir adım ileri, on adım geri; belli bir kesimde zafer, bir diğerinde on kez bozgun... **Sonra birdenbire oyunun kuralları değişir, herşeye yeniden başlamak gerekir.**

Bu tutum neden ileri geliyor? Halk enerjisini neden hep böyle boşuna harcıyor? Bunun tek nedeni var: Bazı Amerika ülkelerinde **ilerici güçler taktik hedefler ile stratejik hedefleri korkunç bir şekilde birbirine karıştırıyorlar, küçük taktik sorunlarda büyük stratejik hedefler görmek istemişlerdir.** Bu önemsiz saldırı mevzilerini ve elde edilen küçük kazançları, sınıf düşmanının temel hedefleri olarak göstermeyi bilen gericiliğin akıllıca davrandığını kabul etmeliyiz.

Böylesine büyük hatalar işlenen ülkelerde, halk hiçbir değeri olmayan eylemler için son derece büyük fedakarlıklar pahasına her yıl alaylarını seferber eder. Bunlar düşman topçusunun ateşine maruz kalan geçici mevzilerdir.

Bu mevzilerin adı, parlamentodur, kanuniliktir, yasal ekonomik grevdir, ücret artışıdır, burjuva anayasasıdır, bir halk kahramanının serbest bırakılmasıdır... **Ve işin en kötüsü budur ki,** bu mevzileri elde etmek için bile, burjuva devletin oyun kurallarını kabul etmek ve bu tehlikeli siyasal oyuna katılmak iznini alabilmek için de uslu ve akıllı başında insanlar olduğumuzu, hiçbir tehlike arz etmediğimizi; örneğin kışlalara ve trenlere saldırmak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkence uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, Amerika'ya son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi tehlikeli işlerle bir alış-verişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır.

Che Guevara,
Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi,
Verde Olive, Ekim 1968.